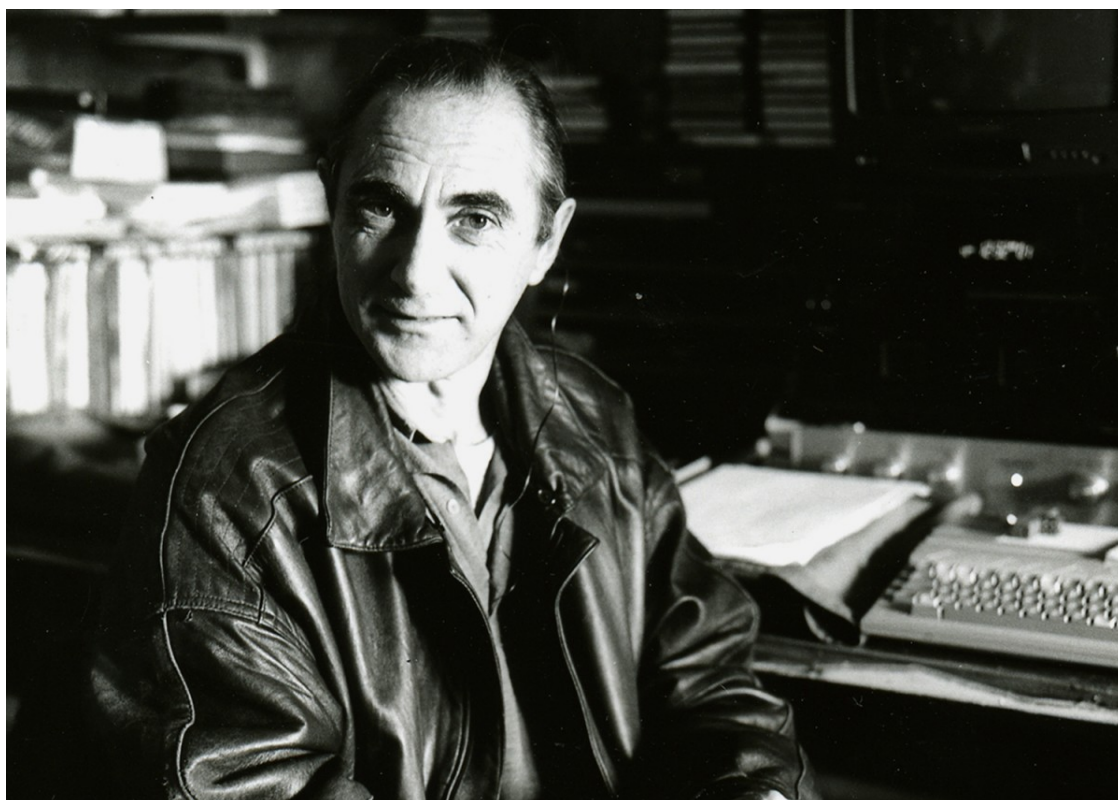

Pau Riba, el més gran iconoclasta de la cançó catalana (II)

Repassem la trajectòria d'un referent intergeneracional de la música popular moderna i la cultura catalana | El músic i escriptor ha mort com a conseqüència del càncer de pàncrees que va anunciar mesos enrere

Pau Riba, l'any 1996 | Juan Miguel Morales

Pau Riba, el més gran iconoclasta de la cançó catalana (I)

Amb la seva germana Mercè que es va fer les il·lustracions i els gravats, va publicar *Trànsit* (Taller d'Aixa, 1985). El 1986 va llençar un manifest en favor de la transcançó i, després de cinc anys de silenci discogràfic, va publicar el luxós àlbum *Transnarcís (Viatge ovidic per un jardí tancat)* (Edicions de l'Eixample), basat en l'espectacle estrenat un any abans a la plaça del Rei de Barcelona. El formen dos vinils blancs translúcids de 12 polzades i llarga durada dels quals només hi ha tres cares enregistrades, que s'acompanyen de diversos flascons amb fragàncies associades a les diferents cançons, notes sobre les olors i un llibre. Actualment exhaurit, és l'únic àlbum de Pau Riba que mai no ha estat reeditat en CD. Encara el 1985 va presentar l'espectacle *Nadal Halley* a Els 4 Gats. En aquella època, Riba va entrar a formar part de la Comissió Assessora per a la Modernització de la Cultura (organisme pertanyent a la Conselleria de Cultura de la Generalitat de Catalunya), va

participar a la pel·lícula *Caín*, de Manolo Iborra, i va publicar la seva única novel·la, *Ena* (Quaderns Crema). Als seus concerts fora de Catalunya interpretava alguna de les seves cançons en castellà. Un enregistrament de "Taxista" en aquest idioma es pot trobar amb facilitat a través d'internet. També va presentar la novel·la *Ena* (Quaderns Crema, 1987).

Pau Riba al seu estudi de la casa de Tiana (el Maresme), per al reportatge '25 anys de la Nova Cançó' de TVE, del 1987, realitzat per Juan Antonio Gamero. Foto: Ferran Borràs

El 1988 va continuar participant en films -*Bajarse al moro*, de Fernando Colomo; *Unes vacances tranquil·les*, de Jordi Grau, i *El baile del pato*, de Manolo Iborra-, i va convertir l'espectacle *Nadal ?Halley?* -creat amb Toti Soler sobre nades, aprofitant la popularitat que va produir l'aparició del cometa Halley el 1986- en *Jisàs de Netzerit o capítol 0 de la Guerra de les Galàxies*. Coincidint amb el vintè aniversari del Maig del 68 publica el llibre *La "gran corrida": del maig del 68 a les eleccions del 88* (Quaderns Crema, 1968). L'any següent va participar a les pel·lícules *Verònica (Una dona al meu jardí)*, d'Antoni Padrós i Octavi Martí, i *La bañera*, de Jesús Garay; a un capítol de *Le retour d'Arsène Lupin*, dirigit per Jordi Cadena, i a l'obra *Estimat Bruce Springsteen*, muntada pel Teatre de l'Ocàs. Més tard, hi va continuar col·laborant i els va escriure els textos de totes les cançons de *Línia roja*, obra que es va estrenar el 1990 i de la qual va sortir un LP amb la banda sonora. L'any dels Jocs Olímpics de Barcelona es va fer una catifa floral de 200 metres quadrats al Moll de la Fusta per tal de rebre la flama olímpica en la seva ?arRibada' a Barcelona, la nit abans de la inauguració. En aquell moment simultaniejava la seva faceta de cantant i la d'actor. Així, el 1992 va estrenar, amb el seu fill Pauet, *Ribaibal*, on recuperava algunes de les seves primeres cançons i en presentava altres de noves, i se'n va anar al Marroc per gravar *Orquesta Club Virginia*, de Manolo Iborra. Durant l'estiu va presentar el programa *Trif tong*, a TV3, i va organitzar un concert per al 25è aniversari del Grup de Folk, que es va celebrar al festival Altaveu de Sant Boi.

La llarga sequera discogràfica es va veure trencada el 1993 amb *Disc dur* (On The Rocks), el seu primer treball editat en CD, amb Pep Sala com a productor i les col·laboracions de Raimundo Amador, Juan Perro, Kiko Veneno, Sau i la & Batiste. El mateix any va enregistrar el concert *De Riba a Riba* a la sala L'Espai, en què interpretava les musicacions d'alguns poemes del seu avi Carles Riba, de la seva àvia Clementina Arderiu i cançons pròpies. El músic, que als inicis de la seva carrera havia blasmat dels seus avis poetes declarava: "jo, abans, al meu avi no l'entenia. Ara, ja sí. És un gran lletrista rocker". El treball va ser editat per El Taller de Músics. Paral·lelament, escrivia setmanalment la secció *La lògia del fil* al diari *Avui*, d'on es van recopilar els articles per al llibre *Al·lolàlia* (Proa, 1999), i es va publicar la biografia *Pau Riba*, (Edicions la Magrana), a càrrec de la periodista Magda Bonet. L'any següent va fer les cançons de *L'efecte Alka Seltzer*, un muntatge teatral de Miguel Casamayor basat en textos d'H. M. Enzensberger i Paul Watzlawick, i va incorporar el seu segon fill, Caïm, a l'espectacle *Ribaibal*. També va presentar l'espai d'entrevistes *Daguerreotips*, al programa *Zona V* de TV3. El 1996 va participar a la pròpia edició del Doctor Music Festival que es va celebrar a Escalari i que va congrega artistes de renom mundial: David Bowie, Lou Reed, Iggy Pop, Patti Smith, Bad Religion? Entre 1995 i 1999 va compondre i enregistrar diverses cançons per al disc *Rock Impúber*. Hi van col·laborat algunes artistes, entre els quals La Loll, Gerard Quintana i Pemi Fortuny. Finalment, el disc no es va editar encara que algunes cançons, per exemple "La mà negra" es poden trobar a internet.

El seu nou disc no va aparèixer fins al 1997. *Cosmossoma* (Matriu/Matràs) va ser un àlbum fet a mitges amb Pastora, un grup integrat en aquell moment només per Pauet i Caïm Riba. Eren cançons tecno dedicades a Gaia, la mare terra. A més, també va presentar *Lletrrada* (a la col·lecció de poesia "Els llibres de l'Òssa Menor", de l'editorial Proa), on va recopilar, per ordre cronològic, les lletres de totes les seves cançons conegudes i algunes d'inèdites. El mateix any va seguir amb *Actors gramàtics*, un recital poètic fet conjuntament amb Sisa i que es van autoeditar el 1998. La revista ENDERROCK 37 de juliol del 1998 va incloure cinc dels seus discos al ràquing *Els 100 millors discos del rock en català: Dioptria; Dioptria 2; Jo, la donya i el gripau; Licors, i De Riba a Riba*). Posteriorment, va participar en el concert de celebració dels trenta anys del Grup de Folk a Sant Esteve de Palautordera, on es va retrobar amb Jordi Pujol actuant com a Pau i Jordi, cosa que va propiciar la tornada als escenaris del duet i l'edició de *Joguines d'època i caps de mistos (inicis no nicis)* (Picap/Matriu-Matràs, 1999), un CD on va reeditar tot el material anterior al *Dioptria*, el de Pau i Jordi i el senzill *Rollo roc* del 1977. Amb Antoni Munné-Jordà té cura de l'edició de *L'illa del gran experiment* (1999) d'Onofre Parés.

Pau Riba, el més gran iconoclasta de la cançó catalana (III) >>